TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2017. gada 20. decembrī*

Apelācija – Valsts atbalsts – Ciparu televīzija – Atbalsts zemes ciparu televīzijas ieviešanai attālās un mazāk urbanizētās teritorijās – Subsīdija zemes ciparu televīzijas platformu operatoriem – Lēmums, ar kuru atbalsta pasākumi atzīti par daļēji nesaderīgiem ar iekšējo tirgu – Jēdziens "valsts atbalsts" – Priekšrocība – Pakalpojums ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi – Definīcija – Dalībvalstu rīcības brīvība

Apvienotās lietas no C-66/16 P līdz C-69/16 P

par četrām apelācijas sūdzībām atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2016. gada 5. februārī iesniedza

Comunidad Autónoma del País Vasco,

Itelazpi SA, reģistrēta Samudio [*Zamudio*] (Spānija) (C-66/16 P),

Comunidad Autónoma de Cataluña,

Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI), reģistrēta Lospitaleta de Ļobregata [*Hospitalet de Llobregat*] (Spānija) (C-67/16 P),

Navarra de Servicios y Tecnologías SA, reģistrēta Pamplonā [*Pampelune*] (Spānija) (C-68/16 P),

Cellnex Telecom SA, agrāk *Abertis Telecom SA*, reģistrēta Barselonā (Spānija),

Retevisión I SA, reģistrēta Barselonā (Spānija) (C-69/16 P),

ko pārstāv *J. Buendía Sierra*, *A. Lamadrid de Pablo* un *M. Bolsa Ferruz*, *abogados*,

apelācijas sūdzību iesniedzējas,

pārējie lietas dalībnieki:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *P. Němečková*, kā arī *É. Gippini Fournier* un *B. Stromsky*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

SES Astra SA, reģistrēta Becdorfā [*Betzdorf*] (Luksemburga), ko pārstāv *F. González Díaz* un *V. Romero Algarra*, *abogados*, kā arī *F. Salerno*, *avocat*,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši K. Vajda [*C. Vajda*], E. Juhāss [*E. Juhász*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente) un K. Likurgs [*C. Lycourgos*],

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2017. gada 7. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībās *Comunidad Autónoma del País Vasco* (Basku zemes autonomā kopiena, Spānija) un *Itelazpi SA* (lieta C-66/16 P) (turpmāk tekstā – "apelācijas sūdzības iesniedzējas lietā C-66/16 P"), *Comunidad Autónoma de Cataluña* (Katalonijas autonomā kopiena, Spānija) un *Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI)* (lieta C-67/16 P), *Navarra de Servicios y Tecnologías SA* (lieta C-68/16 P) (turpmāk tekstā – "apelācijas sūdzības iesniedzējas lietā C-68/16 P"), kā arī *Cellnex Telecom SA* un *Retevisión I SA* (lieta C-69/16 P) (turpmāk tekstā visas kopā – "apelācijas sūdzību iesniedzējas") lūdz attiecīgi atcelt:

– lietā C-66/16 P – Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 26. novembra spriedumu *Comunidad Autónoma del País Vasco* un *Itelazpi*/Komisija (T-462/13, turpmāk tekstā – "spriedums T-462/13", EU:T:2015:902);

– lietā C-67/16 P – Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 26. novembra spriedumu *Comunidad Autónoma de Cataluña* un *CTTI*/Komisija (T-465/13, turpmāk tekstā – "spriedums T-465/13", nav publicēts, EU:T:2015:900);

– lietā C-68/16 P – Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 26. novembra spriedumu *Navarra de Servicios y Tecnologías*/Komisija (T-487/13, turpmāk tekstā – "spriedums T-487/13", nav publicēts, EU:T:2015:899);

– lietā C-69/16 P – Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 26. novembra spriedumu *Abertis Telecom* un *Retevisión I*/Komisija (T-541/13, turpmāk tekstā – "spriedums T-541/13", nav publicēts, EU:T:2015:898) (turpmāk tekstā visi kopā – "pārsūdzētie spriedumi"),

ar kuriem Vispārējā tiesa ir noraidījusi viņu prasības atcelt Komisijas 2013. gada 19. jūnija Lēmumu 2014/489/ES par valsts atbalstu SA.28599 ((C 23/2010) (ex NN 36/2010, ex CP 163/2009)), ko Spānijas Karaliste īstenojusi zemes ciparu televīzijas ieviešanai attālās un mazāk urbanizētās teritorijās (ārpus Kastīlijas-Lamančas) (OV 2014, L 217, 52. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

2 Prāvas pamatā esošos faktus Vispārējā tiesa ir izklāstījusi pārsūdzēto spriedumu 1.–22. punktā. Šīs tiesvedības vajadzībām tos var rezumēt šādi.

3 Šīs lietas attiecas uz virkni pasākumu, ko Spānijas iestādes ir īstenojušas saistībā ar pāreju no analogās televīzijas apraides uz ciparu televīzijas apraidi visā Spānijas teritorijā, izņemot *Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha* (Kastīlijas-Lamančas autonomā kopiena, Spānija) (turpmāk tekstā – "attiecīgais pasākums").

4 Spānijas Karaliste ir izveidojusi tiesisko regulējumu nolūkā veicināt pārejas procesu no analogās televīzijas uz ciparu televīzijas apraidi, it īpaši izsludinot 2005. gada 14. jūnija *Ley 10/2005 de Medidas Urgentes para el Impulso de la Televisión Digital Terrestre, de Liberalización de la Televisión por Cable y de Fomento del Pluralismo* (Likums 10/2005, ar ko paredz steidzamus pasākumus, lai ieviestu zemes ciparu televīziju, liberalizētu kabeļtelevīziju un veicinātu plurālismu) (*BOE* Nr. 142, 2005. gada 15. jūnijs, 20562. lpp.) un 2005. gada 29. jūlija *Real Decreto 944/2005 por el que se aprueba el Plan técnico nacional de la televisión digital terrestre* (Karaļa dekrēts 944/2005, ar ko apstiprina Valsts tehnisko plānu zemes ciparu televīzijai) (*BOE* Nr. 181, 2005. gada 30. jūlijs, 27006. lpp.). Ar šo Karaļa dekrētu valsts privātajām un sabiedriskajām apraides organizācijām tika noteikts pienākums attiecīgi nodrošināt, lai 96 % un 98 % iedzīvotāju uztvertu zemes ciparu televīziju (ZCT).

5 Lai varētu veikt pāreju no analogās televīzijas uz ZCT televīziju, Spānijas iestādes sadalīja Spānijas teritoriju trīs atsevišķās zonās, kas attiecīgi dēvētas par "I zonu", "II zonu" un "III zonu". Šajās lietās runa ir par II zonu, kuru veido mazāk urbanizēti un attālāki reģioni un kurā dzīvo 2,5 % Spānijas iedzīvotāju. Komerciālu interešu trūkuma dēļ raidorganizācijas šajā zonā neveica investīcijas digitalizācijā, tāpēc tas pamudināja Spānijas iestādes ieviest publisku finansējumu.

6 2007. gada septembrī *Consejo de Ministros* (Ministru padome, Spānija) pieņēma valsts programmu par pāreju uz ZCT, kuras mērķis bija panākt, lai Spānijas iedzīvotājiem ZCT pakalpojumi tiktu nodrošināti tādā pašā mērā, kādā tiem 2007. gadā tika nodrošināts analogās televīzijas pārklājums, proti, 98 % iedzīvotāju un visiem vai gandrīz visiem Basku zemes, Katalonijas un Navarras autonomo kopienu (Spānija) iedzīvotājiem.

7 Lai varētu sasniegt noteikto ZCT pārklājuma mērķi, Spānijas iestādes paredzēja piešķirt valsts finansējumu, lai II zonā, konkrētāk, šajā zonā esošo autonomo kopienu reģionos, it īpaši atbalstītu zemes televīzijas digitalizācijas procesus.

8 2008. gada februārī *Ministerio de Industria, Turismo y Comercio* (Rūpniecības, tūrisma un tirdzniecības ministrija, Spānija) (turpmāk tekstā – "*MITC*") pieņēma lēmumu par telekomunikāciju infrastruktūras uzlabošanu un kritēriju noteikšanu, kā arī par finansējuma sadali darbībām, kas tiek veiktas informācijas sabiedrības attīstīšanai tā sauktā "Plan Avanza" ietvaros. Saskaņā ar šo lēmumu apstiprinātais budžets daļēji tika piešķirts televīzijas digitalizācijai II zonā.

9 Šī digitalizācija tika veikta laikā no 2008. gada jūlija līdz novembrim. Turpinājumā *MITC* nodeva līdzekļus autonomajām kopienām, kuras apņēmās no saviem budžeta resursiem segt pārējos izdevumus saistībā ar darījumu.

10 2008. gada oktobrī Spānijas Ministru padome nolēma piešķirt papildu līdzekļus, lai paplašinātu un pilnveidotu ZCT pārklājumu ciparu apraides ieviešanas projektu ietvaros, kuri bija jāīsteno 2009. gada pirmajā pusgadā.

11 Pēc tam autonomās kopienas uzsāka ZCT paplašināšanas procesu. Šajā nolūkā tās rīkoja publiskos iepirkumus vai uzticēja šo paplašināšanu privātiem uzņēmumiem. Dažos gadījumos autonomās kopienas lūdza pašvaldībām uzņemties ar paplašināšanu saistītos darbus.

12 2009. gada 18. maijā Komisija saņēma no *SES Astra SA* sūdzību par Spānijas iestāžu atbalsta shēmu pārejai no analogās televīzijas uz ciparu televīziju II zonā. *SES Astra* ieskatā šī shēma esot ietvērusi nepaziņotu atbalstu, kas var radīt konkurences izkropļojumus starp zemes apraides un satelītapraides platformām.

13 2010. gada 29. septembra vēstulē Komisija informēja Spānijas Karalisti par lēmumu uzsākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru par attiecīgo valsts atbalsta shēmu visā Spānijas teritorijā, izņemot Kastīlijas-Lamančas autonomo kopienu, proti, reģionu, kurā tika uzsākta neatkarīga procedūra.

14 Pēc tam Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, kura rezolutīvās daļas 1. pantā tika noteikts, ka valsts atbalsts, kas zemes televīzijas platformas operatoriem piešķirts zemes ciparu televīzijas tīkla ieviešanai, uzturēšanai un ekspluatācijai II zonā, ir īstenots, pārkāpjot LESD 108. panta 3. punktu, un ka šis atbalsts nav saderīgs ar iekšējo tirgu, izņemot atbalstu, kas piešķirts atbilstīgi tehnoloģiju neitralitātes principam. Minētā lēmuma rezolutīvās daļas 3. pantā tika noteikta šī nesaderīgā atbalsta atgūšana no ZCT operatoriem neatkarīgi no tā, vai šie operatori ir tiešie vai netiešie atbalsta saņēmēji.

15 Apstrīdētā lēmuma pamatojumā Komisija ir uzskatījusi, pirmkārt, ka dažādie centrālajā līmenī pieņemtie instrumenti un nolīgumi, kas noslēgti starp *MITC* un autonomajām kopienām, veidojot atbalsta shēmas pamatu attiecībā uz ZCT paplašināšanu II zonā. Praksē autonomās kopienas esot piemērojušas Spānijas valdības vadlīnijas par ZCT paplašināšanu.

16 Otrkārt, Komisija konstatēja, ka attiecīgais pasākums ir uzskatāms par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā Komisija it īpaši norādīja, ka Spānijas iestādes ir vienīgi iepazīstinājušas ar Basku zemes autonomās kopienas piemēru, lai tādējādi apgalvotu valsts atbalsta neesamību saskaņā ar nosacījumiem, kādus Tiesa noteikusi 2003. gada 24. jūlija spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, turpmāk tekstā – "*Altmark* spriedums", EU:C:2003:415). Tomēr minētajā spriedumā ietvertais pirmais nosacījums (turpmāk tekstā – "pirmais *Altmark* nosacījums"), saskaņā ar kuru, pirmkārt, atbalsta saņēmējam uzņēmumam ir jābūt faktiski atbildīgam par sabiedrisko pakalpojumu saistību izpildi un, otrkārt, šīm saistībām ir jābūt skaidri definētām, pēc Komisijas domām, neesot bijis izpildīts. Turklāt bez garantijām par vismazākajām izmaksām minētās autonomās kopienas vispārējās interesēs neesot izpildīts arī ceturtais minētā sprieduma nosacījums (turpmāk tekstā – "ceturtais *Altmark* nosacījums").

17 Treškārt, Komisija atzina, ka attiecīgais pasākums nevar tikt uzskatīts par valsts atbalstu, kas ir saderīgs ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu, neraugoties uz faktu, ka šis pasākums bija paredzēts, lai sasniegtu konkrēti definētu kopējo interešu mērķi, un ka pastāvēja konkrētā tirgus darbības traucējumi. Tās ieskatā, tā kā ar minēto pasākumu netika ievērots tehnoloģiskās neitralitātes princips, tas nebija samērīgs un nebija atbilstošs instruments bezmaksas kanālu pārklājuma nodrošināšanai II zonas rezidentiem.

18 Ceturtkārt, Komisija uzskatīja, ka, pietiekami precīzi nedefinējot zemes platformas ekspluatāciju kā sabiedrisko pakalpojumu, attiecīgais pasākums nevarēja tikt pamatots saskaņā ar LESD 106. panta 2. punktu.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētie spriedumi

19 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2013. gada 30. augustā (lietas T-462/13 un T-465/13), 2013. gada 6. septembrī (lieta T-487/13) un 2013. gada 9. oktobrī (lieta T-541/13), prasītājas cēla prasības par apstrīdētā lēmumu atcelšanu.

20 Kā vienu no attiecīgo prasības pieteikumu pamatiem prasītājas ir izvirzījušas pamatu par LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu.

21 Vispārējā tiesa pārsūdzētajos spriedumos šo pamatu noraidīja kā nepamatotu.

22 Šajā nolūkā prasītāju argumentāciju par to, ka, ja saņēmējiem nav piešķirta ekonomiska priekšrocība, attiecīgais pasākums nevarot tikt kvalificēts par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, Vispārējā tiesa noraidīja tāpēc, ka esot izpildīti 2003. gada 24. jūlija spriedumā *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) paredzētie nosacījumi.

23 Runājot par pirmo *Altmark* nosacījumu, Vispārējā tiesa pārsūdzētajos spriedumos nosprieda, ka prasītājas neesot pierādījušas, ka Komisija būtu kļūdaini uzskatījusi, ka, tā kā zemes tīkla ekspluatēšanas pakalpojums nav skaidri definēts kā sabiedrisks pakalpojums, šis nosacījums nav izpildīts.

24 Šajā ziņā Vispārējā tiesa konstatēja, ka attiecīgā dalībvalsts ZCT apraides tīkla ekspluatāciju II zonā ar to noslēgtajos starpiestāžu nolīgumos nebija definējusi kā pakalpojumu ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (PVTN) Savienības tiesību izpratnē ne valsts, ne Basku zemes autonomās kopienas mērogā.

25 Runājot par pārējām autonomajām kopienām, izņemot Basku zemi, Vispārējā tiesa nosprieda, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 114. apsvērumā pamatoti varēja konstatēt, ka neviena autonomā kopiena, attiecībā uz kurām Spānijas iestādes bija atsaukušās uz PVTN esamību, nebija izvirzījusi argumentāciju, kas varētu pierādīt, ka zemes tīkla ekspluatācija ir sabiedrisks pakalpojums.

26 Savukārt sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 78. punktā, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 79. punktā un sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 106. punktā Vispārējā tiesa atbilstoši šajās lietās izvirzītajam prasītāju apgalvojumam nosprieda, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, apstrīdētā lēmuma 121. apsvērumā pakārtoti konstatēdama Spānijas iestāžu kļūdu attiecībā uz vienas noteiktas platformas definēšanu apraides tīklu ekspluatācijai.

27 Tomēr Vispārējā tiesa secināja, ka, lai gan Komisija esot kļūdaini uzskatījusi, ka noteiktas platformas definēšana apraides tīklu ekspluatācijai bija acīmredzama Spānijas iestāžu kļūda, pirmais *Altmark* nosacījums nav izpildīts, ja attiecīgais pakalpojums nav skaidri un precīzi definēts kā sabiedrisks pakalpojums, kā Komisija to konstatējusi apstrīdētā lēmuma 119.–125. apsvērumā.

28 Runājot par ceturto *Altmark* nosacījumu, sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 88. punktā un sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 123. punktā Vispārējā tiesa noraidīja šo lietu prasītāju argumentāciju par apgalvoto Komisijas kļūdu, ciktāl tā apstrīdētajā lēmumā ir konstatējusi, ka šis nosacījums nebija izpildīts.

29 Sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 85. punktā un sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 63. punktā Vispārējā tiesa tomēr pirmajā no šiem spriedumiem nosprieda, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, un otrajā no šiem spriedumiem – ka tā nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā izvērtējumu par ceturtā *Altmark* nosacījuma ievērošanu veikusi tikai Basku zemes autonomās kopienas gadījumā, lai gan tai bija zināms fakts, ka publiskie iepirkumi par ZCT pārklājuma paplašināšanu tika rīkoti arī citās autonomajās kopienās. Ņemot vērā 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) nosacījumu kumulatīvo raksturu, Vispārējā tiesa tomēr secināja, ka, tā kā pirmais *Altmark* nosacījums nav izpildīts, apstrīdētais lēmums nav atceļams.

30 Tā kā turklāt netika apmierināts neviens no pārējiem prasītāju izvirzītajiem pamatiem, Vispārējā tiesa noraidīja visas prasītāju prasības par tiesību akta atcelšanu.

Lietas dalībnieku prasījumi

31 Apelācijas sūdzību iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzētos spriedumus;

– taisīt galīgo spriedumu par viņu prasībām atcelt tiesību aktu un atcelt apstrīdēto lēmumu, un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanas izdevumus.

32 Komisija un *SES Astra* lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzības un piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

33 Ar Tiesas 2017. gada 28. marta lēmumu lietas no C-66/16 P līdz C-69/16 P tika apvienotas mutvārdu procesam un sprieduma taisīšanai.

Par apelācijas sūdzībām

34 Apelācijas sūdzību iesniedzējas savu sūdzību pamatošanai izvirza vienu pamatu, kas katrā apelācijas sūdzībā ir formulēts līdzīgi.

35 Šis pamats tiek atvedināts no kļūdas tiesību piemērošanā, interpretējot LESD 14. pantu, LESD 107. panta 1. punktu un LESD 106. panta 2. punktu, kā arī 26. protokolu par sabiedriskiem pakalpojumiem un 29. protokolu par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs. Šis pamats ir iedalīts sešās daļās.

36 Pirmā daļa tiek atvedināta no apstākļa, ka ir pārkāpta acīmredzamas kļūdas pārbaudes robeža, izvērtējot dažādos aktus, ar kuriem ir definēti un uzticēti PVTN uzdevumi. Otrā daļa tiek atvedināta no kļūdas tiesību piemērošanā, ciktāl pārsūdzētajos spriedumos dalībvalstu rīcības brīvība ir attiecināta tikai uz PVTN definīcijā paredzēto pakalpojumu sniegšanas noteikumiem. Trešā daļa tiek atvedināta no kļūdām tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi attiecīgo valsts tiesību normu par PVTN definīciju analizē. Ceturtā daļa tiek atvedināta no kļūdas tiesību piemērošanā, ciktāl Vispārējā tiesa neesot atzinusi, ka PVTN uzdevums var tikt definēts un uzticēts vienam vai vairākiem uzņēmumiem dažādos aktos. Piektā daļa tiek atvedināta no kļūdas tiesību piemērošanā, ciktāl Vispārējā tiesa neesot nospriedusi, ka PVTN uzdevuma definēšanai un uzticēšanai nav vajadzīga kāda formulējuma vai specifiska izteikuma izmantošana. Sestā daļa tiek atvedināta no kļūdas tiesību piemērošanā, ciktāl Vispārējā tiesa esot noliegusi 29. protokola par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs piemērojamību.

Ievada apsvērumi

Par apelācijas sūdzību pieņemamību

37 *SES Astra* apgalvo, ka apelācijas sūdzības kopumā ir nepieņemamas, jo apelācijas sūdzību iesniedzējas atkarībā no gadījuma savā vienīgajā pamatā lūdzot Tiesu pārbaudīt vienīgi Vispārējās tiesas veikto faktu un pierādījumu novērtējumu, vispār neatsaukdamās uz to sagrozīšanu, vai arī neesot identificējušas tās pārsūdzēto spriedumu daļas, kas tiek apstrīdētas.

38 Neierobežojot šo apelācijas sūdzību vienīgā pamata dažādo daļu pieņemamības individuālu izvērtējumu, ir jāuzskata, ka šīs apelācijas sūdzības nav uzskatāmas par pilnībā nepieņemamām.

39 Proti, vismaz dažās šo apelācijas sūdzību vienīgā pamata daļās, pirmkārt, ir izvirzīti tiesību jautājumi, jo tajās tiek apstrīdēti gan Vispārējās tiesas veiktā pirmā *Altmark* nosacījuma interpretācija, gan šīs tiesas veiktās pārbaudes apjoms attiecībā uz šo nosacījumu, un, otrkārt, pietiekami precīzi ir identificēti kritizētie pārsūdzēto spriedumu elementi.

40 Līdz ar to ir jānoraida *SES Astra* izvirzītie argumenti par apelācijas sūdzību nepieņemamību pilnībā.

Par apelācijas sūdzības vienīgā pamata lietās C-66/16 P un C-68/16 P neiedarbīgumu

41 Komisija apgalvo, ka apelācijas sūdzības vienīgais pamats lietās C-66/16 P un C-68/16 P nav iedarbīgs attiecībā uz LESD 107. panta 1. punkta pārkāpumu. Savukārt *SES Astra* uzskata, ka šis pamats nav iedarbīgs arī attiecībā uz LESD 106. panta 2. punkta pārkāpumu.

42 Šie lietas dalībnieki būtībā apgalvo, ka šis pamats nevar izraisīt ne sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902), ne sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) atcelšanu, jo viens un tas pamats attiecas tikai uz pirmo *Altmark* nosacījumu. Tā kā 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) nosacījumi ir kumulatīvi, pat ja Tiesa apmierinātu vienīgo apelācijas sūdzības pamatu, nemainīgs paliktu fakts, ka Vispārējā tiesa ir apstiprinājusi Komisijas vērtējumu attiecībā uz ceturtā *Altmark* nosacījuma neizpildi.

43 Apelācijas sūdzības iesniedzējas lietā C-66/16 P un apelācijas sūdzības iesniedzēja lietā C-68/16 P uzskata, ka pat gadījumā, ja ceturtais *Altmark* nosacījums nebūtu izpildīts, vienīgais pamats varētu izraisīt sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) un sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) atcelšanu, jo Vispārējā tiesa esot balstījusies uz apgalvotu skaidras PVTN definīcijas neesamību, lai apstiprinātu Komisijas vērtējumu par atbalsta nesaderību, ievērojot LESD 106. panta 2. punktu.

– Par vienīgo pamatu, ciktāl tas ir atvedināts no LESD 107. panta 1. punkta pārkāpuma

44 Jāatgādina, ka, lai kvalificētu "valsts atbalstu", ir jābūt izpildītiem visiem LESD 107. panta 1. punktā minētajiem nosacījumiem. Tādējādi, lai kvalificētu valsts atbalstu, šajā tiesību normā it īpaši tiek prezumēta uzņēmumam dotas priekšrocības esamība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 22. oktobris, *EasyPay* un *Finance Engineering*, C-185/14, EU:C:2015:716, 35. un 36. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

45 Šajā ziņā Tiesas pastāvīgajā judikatūrā ir noteikts, ka LESD 107. panta 1. punkts neattiecas uz valsts intervenci, kas tiek uzskatīta kā kompensācija par saņēmēju uzņēmumu sniegtajiem pakalpojumiem, pildot sabiedrisko pakalpojumu saistības, tādēļ ka šie uzņēmumi patiesībā negūst finansiālas priekšrocības un minētā pasākuma sekas nav šiem uzņēmumiem labvēlīgāku konkurences apstākļu radīšana salīdzinājumā ar konkurējošiem uzņēmumiem (spriedums, 2015. gada 22. oktobris, *EasyPay* un *Finance Engineering*, C-185/14, EU:C:2015:716, 45. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

46 Taču, lai šāda kompensācija kādā konkrētā gadījumā netiktu kvalificēta par valsts atbalstu, ir jābūt izpildītiem 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) 88.–93. punktā minētajiem nosacījumiem.

47 Proti, pirmkārt, saņēmējam uzņēmumam faktiski ir jābūt uzliktām sabiedrisko pakalpojumu saistībām un šīm saistībām ir jābūt skaidri definētām. Otrkārt, kompensācijas aprēķināšanas parametriem ir jābūt iepriekš objektīvi un pārskatāmi noteiktiem. Treškārt, kompensācija nedrīkst pārsniegt to, kas ir nepieciešams, lai pilnīgi vai daļēji segtu izmaksas, kuras ir radušās, izpildot sabiedriskā pakalpojuma saistības. Ceturtkārt, nepieciešamās kompensācijas apmērs ir jānosaka, pamatojoties uz to izmaksu analīzi, kādas rastos vidējam uzņēmumam, kurš ir labi pārvaldīts un ar sabiedrisko pakalpojumu saistīto prasību izpildei atbilstoši aprīkots, lai izpildītu šīs saistības.

48 No tā izriet, ka valsts intervence, kas neatbilst vienam vai vairākiem šī sprieduma iepriekšējā punktā uzskaitītajiem nosacījumiem, var tikt uzskatīta par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2003. gada 24. jūlijs, *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415, 94. punkts).

49 Līdz ar to, ņemot vērā 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) nosacījumu kumulatīvo raksturu, fakts, ka kļūdu tiesību piemērošanā Vispārējā tiesa ir pieļāvusi, uzskatīdama, ka viens no šiem nosacījumiem nav izpildīts, nevar izraisīt ne sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902), ne sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) atcelšanu, ja turklāt Vispārējā tiesa, nepieļaudama kļūdu tiesību piemērošanā, ir uzskatījusi, ka nav izpildīts vēl kāds cits no šiem nosacījumiem.

50 Šoreiz ir jānorāda, ka sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 89. un 90. punktā Vispārējā tiesa ir noraidījusi pirmā atcelšanas pamata pirmo daļu, kas ir atvedināta no LESD 107. panta 1. punktā paredzētās ekonomiskās priekšrocības neesamības, pamatojot, ka nevienā brīdī visi 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) nosacījumi nav tikuši kumulatīvi izpildīti. Tā šajā ziņā ir pamatojusies uz pirmā un ceturtā *Altmark* nosacījuma analīzi, kuras rezultātā tā attiecīgi sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 79. un 88. punktā apstiprināja Komisijas vērtējumu, saskaņā ar kuru šie nosacījumi nebija izpildīti.

51 Analoģiski spriedumā T-487/13 (EU:T:2015:899) Vispārējā tiesa pirmo un ceturto *Altmark* nosacījumu ir izvērtējusi, analizējot prasītājas pirmajā instancē izvirzīto otro atcelšanas pamatu, kas atvedināts no LESD 106. panta 2. punkta pārkāpuma. Noraidījusi minētās prasītājas argumentus par šo divu nosacījumu izpildi, Vispārējā tiesa sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 126. punktā nosprieda, ka, tā kā 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) nosacījumi ir kumulatīvi, Komisija, konstatēdama, pirmkārt, ka pastāv valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē un, otrkārt, ka šis atbalsts atbilstoši LESD 106. panta 2. punktam nav saderīgs ar iekšējo tirgu, nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

52 Tā kā vienīgajā apelācijas sūdzības pamatā tiek apstrīdēts tikai Vispārējās tiesas vērtējums par pirmo *Altmark* nosacījumu, nekritizējot šo vērtējumu par ceturto *Altmark* nosacījumu, ir jākonstatē, ka šis pamats pats par sevi nevar izraisīt ne sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902), ne sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) spēkā neesamību attiecībā uz ekonomiskas priekšrocības pastāvēšanu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē un tādējādi izraisīt šo spriedumu atcelšanu.

53 Līdz ar to vienīgais apelācijas sūdzību pamats lietās C-66/16 P un C-68/16 P, ciktāl tas tiek atvedināts no LESD 107. panta 1. punkta pārkāpuma, ir jāuzskata par neiedarbīgu.

– Par vienīgo pamatu, ciktāl tas ir atvedināts no LESD 106. panta 2. punkta pārkāpuma

54 LESD 106. panta 2. punktā ir noteikts, ka uz uzņēmumiem, kam ir uzticēti pakalpojumi ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, attiecas Līgumos ietvertie noteikumi, it īpaši noteikumi par konkurenci, ja šo noteikumu piemērošana *de iure* vai *de facto* netraucē veikt tiem uzticētos konkrētos uzdevumus un ja tie neietekmē tirdzniecības attīstību tiktāl, lai kaitētu Savienības interesēm.

55 Runājot par saikni starp nosacījumiem, kas ir izvirzīti ar judikatūru, kas izriet no 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415), un atbalsta pasākuma izvērtēšanu saskaņā ar LESD 106. panta 2. punktu, no Tiesas judikatūras izriet, ka šajā judikatūrā izvirzīto nosacījumu ievērošanas pārbaude notiek *ex ante*, izvērtējot jautājumu, vai attiecīgais pasākums ir kvalificējams par valsts atbalstu. Uz šo jautājumu patiesībā ir jāatbild pirms jautājuma, ar kura palīdzību attiecīgā gadījumā ir jāpārbauda, vai nesaderīgs atbalsts tomēr nav vajadzīgs attiecīgā pasākuma adresātam uzticētā uzdevuma izpildei atbilstoši LESD 106. panta 2. punktam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 8. marts, *Viasat Broadcasting UK*/Komisija, C-660/15 P, EU:C:2017:178, 34. punkts).

56 Tā kā 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) nosacījumiem un LESD 106. panta 2. punkta piemērošanai vajadzīgajiem nosacījumiem principā ir dažādi mērķi, Tiesa ir nospriedusi, ka, lai pasākumu pārbaudītu atbilstoši LESD 106. panta 2. punktam, Komisijai nav jāpārbauda, vai ir ievērots otrais un trešais nosacījums, kas izriet no 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) judikatūras (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 8. marts,

Viasat Broadcasting UK/Komisija, C-660/15 P, EU:C:2017:178, 33. punkts). Tomēr, kā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājumu 97. punktā, pirmais *Altmark* nosacījums, saskaņā ar kuru uzņēmumam, kurš saņem valsts subsīdijas, faktiski ir jābūt uzticētām sabiedriskā pakalpojuma īstenošanas saistībām, kurām ir jābūt skaidri definētām, ir piemērojams arī gadījumā, kad notiek pamatošanās uz LESD 106. panta 2. punktā paredzēto atkāpi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1974. gada 21. marts, *BRT* un *Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs*, 127/73, EU:C:1974:25, 22. punkts, kā arī 1989. gada 11. aprīlis, *Saeed Flugreisen* un *Silver Line Reisebüro*, 66/86, EU:C:1989:140, 56. punkts).

57 Šoreiz no sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 99. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir atsaukusies uz minētā sprieduma 42.–79. punktu par pirmo *Altmark* nosacījumu, lai konstatētu, ka Komisija varēja pamatoti uzskatīt, ka, runājot par Basku zemes autonomo kopienu, zemes tīklu operatoriem nebija uzticēta skaidri definēta PVTN izpilde. Tāpēc Vispārējā tiesa secināja, ka minētā iestāde, apstrīdētā lēmuma 172. apsvērumā uzskatīdama, ka nav bijis iespējams atsaukties uz LESD 106. panta 2. punktā paredzēto izņēmumu, nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

58 Analoģiski sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 126. punktā Vispārējā tiesa no lietderīgas PVTN definīcijas trūkuma secināja, ka Komisija, uzskatīdama, ka attiecīgais pasākums nebija saderīgs ar iekšējo tirgu atbilstoši LESD 106. panta 2. punktam, nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

59 No tā izriet, ka spriedumā T-462/13 (EU:T:2015:902) un spriedumā T-487/13 (EU:T:2015:899) Vispārējā tiesa savu vērtējumu par LESD 106. panta 2. punktu ir balstījusi uz pirmo *Altmark* nosacījumu.

60 Tātad ir jākonstatē, ka, tā kā apelācijas sūdzības vienīgais pamats lietās C-66/16 P un C-68/16 P attiecas uz pirmo *Altmark* nosacījumu, tas, ciktāl tas ir atvedināts no LESD 106. panta 2. punkta pārkāpuma, var izraisīt sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) un sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) atcelšanu.

61 Šādos apstākļos, neraugoties uz apelācijas sūdzību vienīgā pamata lietās C-66/16 P un C-68/16 P neiedarbīgumu, ciktāl tas ir atvedināts no LESD 107. panta 1. punkta pārkāpuma, šī pamata dažādās daļas ir jāizvērtē attiecībā uz jautājumu par PVTN definīciju LESD 106. panta 2. punkta izpratnē.

Par vienīgo pamatu

Par pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

62 Vienīgā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzību iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir kļūdaini piemērojusi Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru Komisija dalībvalsts paredzētu PVTN definīciju var apstrīdēt vienīgi acīmredzamas kļūdas gadījumā.

63 Apelācijas sūdzību iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa, lai apstiprinātu Komisijas vērtējumu attiecībā uz pirmo *Altmark* nosacījumu, sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 79. punktā, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 80. punktā, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 101. punktā un sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 110. punktā ir pamatojusies vienīgi uz konstatējumu, ka attiecīgā Spānijas iestāžu PVTN definīcija neesot bijusi pietiekami "skaidra un precīza", bet nav nospriedusi, ka šī definīcija ir bijusi "acīmredzami kļūdaina". Gluži pretēji, Vispārējā tiesa pati esot atzinusi, ka pastāv konkrētā tirgus nepilnība un ka attiecīgais pakalpojums attiecas uz darbību, kas var tikt klasificēta kā PVTN.

64 Tā rīkodamās, Vispārējā tiesa esot acīmredzami pārsniegusi acīmredzamas kļūdas pārbaudes robežu, kas ir noteikta LESD 14. pantā, LESD 106. panta 2. punktā, LESD 107. panta 1. punktā un 26. protokolā par sabiedriskiem pakalpojumiem.

65 Komisija uzskata, ka vienīgā pamata pirmā daļa ir neiedarbīga vai katrā ziņā nepamatota.

66 *SES Astra* uzskata, ka vienīgā pamata pirmā daļa ir nepieņemama un katrā ziņā nepamatota.

– *Tiesas vērtējums*

67 Apelācijas sūdzību iesniedzējas sava pamata pirmajā daļā būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa, nospriezdama, ka pirmais *Altmark* nosacījums nav izpildīts, jo attiecīgais pakalpojuma nav skaidri un precīzi definēts kā PVTN, taču nepārbaudot, vai PVTN definīcija nav acīmredzami kļūdaina, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Tā rīkodamās, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi dalībvalstu diskrecionāro varu attiecībā uz PVTN noteikšanu, kas var tikt ierobežota tikai acīmredzamas kļūdas gadījumā.

68 Pirmām kārtām, tā kā šīs daļas mērķis ir noskaidrot, vai Vispārējā tiesa ir veikusi atbilstīgu pārbaudi tiesā attiecībā uz Komisijas vērtējumu par pirmo *Altmark* nosacījumu, ir jānorāda, ka apelācijas sūdzību iesniedzējas izvirza tiesību jautājumu, kura izskatīšana apelācijas ietvaros ir Tiesas kompetencē. Līdz ar to ir jānoraida *SES Astra* arguments, kas ir atvedināts no apgalvotās minētās daļas nepieņemamības.

69 Otrām kārtām, vērtējot pēc būtības, ir jāatgādina, ka dalībvalstis ir tiesīgas, ievērojot Savienības tiesības, definēt savu PVTN tvērumu un organizēšanu, ņemot it īpaši vērā savas valsts politikas mērķus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 21. decembris, *ENEL*, C-242/10, EU:C:2011:861, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

70 Šajā ziņā dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 8. maijs, *Libert* u.c., C-197/11 un C-203/11, EU:C:2013:288, 88. punkts), kuru Komisija var apšaubīt tikai acīmredzamas kļūdas gadījumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 18. februārī, Vācija/Komisija, C-446/14 P, nav publicēts, EU:C:2016:97, 44. punkts).

71 Tomēr, kā jau Vispārējā tiesa ir pareizi nospriedusi sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 51. punktā, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 51. punktā, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 98. punktā, kā arī sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 80. punktā, dalībvalstu pilnvaras attiecībā uz PVTN definēšanu nevar tikt ierobežotas.

72 No 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) 89. punkta izriet, ka šajā ziņā pirmā *Altmark* nosacījuma mērķis būtībā ir noskaidrot, pirmkārt, vai saņēmējam uzņēmumam ir faktiski uzticēta sabiedrisko pakalpojumu saistību izpilde un, otrkārt, vai šīs saistības ir skaidri definētas valsts tiesībās.

73 Kā ģenerāladvokāts būtībā ir uzsvēris savu secinājumu 112. un 114.–117. punktā, šī nosacījuma mērķis ir pārskatāmība un tiesiskā noteiktība, kas pieprasa minimālo kritēriju izpildi attiecībā uz viena vai vairāku publiskās varas aktu esamību, kuros ir pietiekami skaidri definēts vismaz tādu sabiedrisko pakalpojumu saistību veids, ilgums un tvērums, kas ir noteiktas uzņēmumiem, kuriem ir uzticēta šo saistību izpilde. Proti, bez šo objektīvo kritēriju skaidras definīcijas nebūtu iespējams pārbaudīt, vai uz kādu konkrētu darbību varētu attiekties PVTN jēdziens.

74 No tā izriet, ka – pretēji apelācijas sūdzību iesniedzēju apgalvojumam – Vispārējā tiesa, nospriežot, ka, tā kā valsts tiesībās attiecīgais pakalpojums nebija skaidri definēts kā PVTN, pirmais *Altmark* nosacījums nebija izpildīts, nav pārkāpusi tās pārbaudes robežas, kas tai bija jāveic par dalībvalsts lēmumu pakalpojumu definēt kā PVTN.

75 Šo secinājumu neliek apšaubīt apelācijas sūdzību iesniedzēju arguments, ka netiek apstrīdēts, ka konkrētais tirgus ir nepilnīgs un ka attiecīgais pakalpojums ir darbība, kas var tikt kvalificēta par PVTN. Proti, kā ģenerāladvokāts ir uzsvēris savu secinājumu 122. punktā, šādiem apstākļiem nav nozīmes, lai noskaidrotu, vai sabiedriskā pakalpojuma saistību izpilde attiecīgajiem uzņēmumiem ir faktiski uzticēta ar publisku aktu un vai šīs saistības tajā ir skaidri definētas.

76 Šādos apstākļos vienīgā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par otro daļu

– *Lietas dalībnieku argumenti*

77 Sava vienīgā pamata otrajā daļā apelāciju sūdzību iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa, nospriezdama, ka, definējot pakalpojumu kā PVTN, šajā definīcijā, lai šī tehnoloģija varētu tikt uzskatīta par tādu, kas ietilpst dalībvalstīm piešķirtajā plašajā rīcības brīvībā, katrā ziņā ir jānorāda šī pakalpojuma sniegšanas tehnoloģija, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

78 Apelāciju sūdzību iesniedzējas uzskata, ka dalībvalstīm tik plaša rīcības brīvība attiecas ne tikai uz PVTN "definēšanu", bet arī tā "nodrošināšanu, pasūtīšanu un organizēšanu" un tas katrā ziņā ietverot iespēju izvēlēties konkrētu pakalpojuma sniegšanas tehnoloģiju. Šādas pilnvaras izrietot no 26. protokola par sabiedriskiem pakalpojumiem un 29. protokola par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs, kā arī no Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūras.

79 Turklāt apelācijas sūdzību iesniedzējas lietās C-66/16 P, C-67/16 P un C-69/16 P apgalvo, ka spriedumā T-462/13 (EU:T:2015:902), spriedumā T-465/13 (EU:T:2015:900) un spriedumā T-541/13 (EU:T:2015:898) ir pieļauta nekonsekvence, jo Vispārējā tiesa tajos turklāt ir nospriedusi, ka Spānijas iestādes, definējot ZCT tīkla ekspluatācijas pakalpojumu kā PVTN, neesot drīkstējušas diskriminēt citas platformas.

80 Komisija un *SES Astra* uzskata, ka vienīgā pamata otrā daļa ir neiedarbīga.

– *Tiesas vērtējums*

81 Sava vienīgā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzību iesniedzējas būtībā kritizē pārsūdzētos spriedumus par to, ka Vispārējā tiesa ar tiem dalībvalstu rīcības brīvību esot ierobežojusi tikai uz PVTN definēšanu, tādējādi ignorējot šādu pilnvaru esamību attiecībā uz konkrētas šo PVTN sniegšanas kārtības izvēli.

82 Jākonstatē, ka šis arguments izriet no kļūdainas pārsūdzēto spriedumu interpretācijas.

83 Pirmām kārtām, apelācijas sūdzību iesniedzējas pašas atzīst, ka sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 50. punktā, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 50. punktā, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 97. punktā, kā arī sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 79. punktā Vispārējā tiesa, atsaukdamās uz 26. protokola par sabiedriskiem pakalpojumiem 1. panta pirmo ievilkumu, ir skaidri atzinusi, ka valsts, reģionālajām un vietējām iestādēm ir liela rīcības brīvība, nodrošinot, pasūtot un organizējot PVTN, lai, cik vien iespējams, ievērotu patērētāju vajadzības.

84 Otrām kārtām, – pretēji apelācijas sūdzību iesniedzēju apgalvojumam – no pārsūdzētajiem spriedumiem nekādā ziņā neizriet, ka Vispārējā tiesa būtu nospriedusi, ka, kvalificējot pakalpojumu par PVTN, tajā obligāti būtu jāiekļauj tehnoloģija, ar kuras palīdzību šis pakalpojums tiks sniegts.

85 Proti, kā jau izriet no šī pamata pirmās daļas pārbaudes, Vispārējā tiesa ir vienīgi izvērtējusi, vai šajā gadījumā attiecībā uz ZCT tīkla ekspluatācijas pakalpojumu ir izpildīts pirmais *Altmark* nosacījums. Šajā ziņā Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi, vai šis pakalpojums atbilda prasībai par PVTN skaidru definēšanu šī nosacījuma izpratnē, cenšoties it īpaši pārliecināties par šī sprieduma 73. punktā minēto minimālo kritēriju esamību. Šādi rīkodamās, tā nav spriedusi par veidu, kādā attiecīgais pakalpojums būtu bijis konkrēti jādefinē valsts tiesībās, lai tas atbilstu pirmajam *Altmark* nosacījumam.

86 Šādos apstākļos lietās C-66/16 P, C-67/16 P un C-69/16 P apelācijas sūdzību iesniedzējas nevar arī pamatoties uz apgalvotās nekonsekvences esamību, kas būtu pieļauta spriedumos T-462/13 (EU:T:2015:902), T-465/13 (EU:T:2015:900), T-541/13 (EU:T:2015:898).

87 Līdz ar to vienīgā pamata otrā daļa ir jāatzīst par nepamatotu.

Par trešo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

88 Sava vienīgā pamata trešajā daļā apelācijas sūdzību iesniedzējas Vispārējai tiesai pārmet, ka tā ir sagrozījusi attiecīgās valsts tiesību normas un ar tām saistīto judikatūru un ka tādējādi tā ir izdarījusi konstatējumus, kas ir acīmredzami pretrunā to saturam, kā arī dažiem elementiem piešķīrusi tvērumu, kāds uz tiem neattiecoties.

89 Pirmām kārtām, apelācijas sūdzību iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir acīmredzami sagrozījusi tādu valsts tiesību normu formulējumu, uz kurām tā turklāt ir atsaukusies selektīvi. Konkrētāk, 2003. gada 3. novembra *Ley 32/2003, General de Telecomunicaciones* (Vispārējais likums 32/2003 par telekomunikācijām) (*BOE* Nr. 264, 2003. gada 4. novembris, 38890. lpp.; turpmāk tekstā – "Likums 32/2003") radio un televīzijas tīklu ekspluatācija esot skaidri kvalificēta par "sabiedrisku pakalpojumu". Šajā ziņā – pretēji tam, kā Vispārējā tiesa esot nospriedusi sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 57. punktā, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 57. punktā, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 104. punktā, kā arī sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 86. punktā, – PVTN saistības esot iespējams uzticēt visiem vienas nozares operatoriem, lai it īpaši garantētu šī pakalpojuma universālo pieejamību. Faktiski tieši uz to esot vērsts Spānijas tiesiskais regulējums apraides jomā, nosakot minimālās pārklājuma saistības, kas ir piemērojamas visai attiecīgajai nozarei. Turklāt dažādajos Spānijas iestāžu pieņemtajos normatīvajos aktos – pretēji to interpretācijai Vispārējā tiesā – esot skaidra atsauce uz zemes tehnoloģiju.

90 Otrām kārtām, apelācijas sūdzību iesniedzējas apgalvo, ka pārsūdzētajos spriedumos esot atrodami apgalvojumi, kas esot acīmredzami pretrunā elementiem, kuri nodoti Vispārējās tiesas pārbaudei. Tā esot kļūdaini konstatējusi, ka apelācijas sūdzību iesniedzējām nevienā brīdī neesot bijis iespējams noteikt, kādas sabiedrisko pakalpojumu saistības vai nu Spānijas tiesību aktos, vai arī ekspluatācijas nolīgumos ir uzticētas ZCT tīkla ekspluatētājiem, nemaz nerunājot par pierādījumu sniegšanu par to (sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 72. punkts, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 73. punkts, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 115. punkts un sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 103. punkts). Apelācijas sūdzību iesniedzējas šajā ziņā atsaucas uz nolīgumiem, ko Basku zemes iestādes noslēgušas ar *Itelazpi* (lieta C-66/16 P), uz Katalonijas iestāžu un *Retevisión* parakstīto publisko līgumu un ar to saistītajām specifikācijām (lieta C-67/16 P), uz Navarras valdības līgumiem un nolīgumiem (lieta C-68/16 P), kā arī uz līgumu un specifikācijām saistībā ar *Comunidad autónoma de La Rioja* (Larjohas autonomā kopiena, Spānija) rīkoto publisko iepirkumu (lieta C-69/16 P).

91 Kā norāda apelācijas sūdzību iesniedzējas, no šiem aktiem vien var tikt secināta korekti definēta un uzticēta PVTN esamība Tiesas judikatūras izpratnē un atbilstoši Komisijas 2005. gada 28. novembra Lēmuma 2005/842/EK par [LESD 106. panta 2. punkta] piemērošanu valsts atbalstam attiecībā uz kompensāciju par sabiedriskajiem pakalpojumiem dažiem uzņēmumiem, kuriem uzticēts sniegt pakalpojumus ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (OV 2005, L 312, 67. lpp.), 4. pantam. Šie akti esot minēti gan administratīvajā stadijā, gan tiesvedībā Vispārējā tiesā.

92 Turklāt, runājot par pārējām autonomajām kopienām, izņemot Basku zemi, Vispārējā tiesa sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 62. punktā, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 113. punktā un sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 92. punktā esot kļūdaini apstiprinājusi, ka šie akti neesot bijuši iesniegti administratīvajā stadijā un ka Komisijai neesot bijis pienākuma tos izvērtēt, analizējot pirmā *Altmark* nosacījuma ievērošanu, jo tā esot zinājusi par autonomajās kopienās rīkotajiem publiskajiem iepirkumiem, tās rīcībā esot bijušas šo iepirkumu specifikācijas un tai esot bijusi zināma izraudzīto pretendentu identitāte. Kā norāda apelācijas sūdzību iesniedzējas, Vispārējai tiesai esot bijusi jāsankcionē Komisija par šo publisko iepirkumu neņemšanu vērā, kā tā jau esot darījusi sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 85. punktā un sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 60. punktā attiecībā uz ceturto *Altmark* nosacījumu.

93 Apelācijas sūdzību iesniedzējas vēl apgalvo, ka sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 58. punktā, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 58. punktā, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 105. punktā, kā arī sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 87. punktā paustais konstatējums, ka ar šiem pašiem aktiem nav bijis iespējams ZCT tīkla ekspluatāciju kvalificēt par PVTN tāpēc, ka Likumā 32/2003 ir noteikts pienākums ievērot tehnoloģiskās neitralitātes principu, esot uzskatāms par šī likuma satura sagrozīšanu, jo tajā šis princips ir izvirzīts kā vienkārši orientējošs princips, nevis kā norma, kas ierobežotu publisko iestāžu pilnvaras.

94 Trešām kārtām, Vispārējā tiesa esot izdarījusi kļūdainu secinājumu par PVTN esamību, analizējot tikai Likumu 32/2003, lai gan esot arī citi valsts tiesību elementi, kuros šis likums ir precizēts un kas tikuši apspriesti Vispārējā tiesā. Vispārējai tiesai esot bijusi jāņem vērā *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) judikatūra par attiecīgo pasākumu un atbilstīgo Spānijas tiesisko regulējumu. Runājot par 1987. gada 18. decembra *Ley 31/1987 de Ordenación de las Telecomunicaciones* (Likums 31/1987 par telekomunikāciju organizāciju) (*BOE* Nr. 303, 1987. gada 19. decembris, 37409. lpp.), kurā zemes tehnoloģija esot specifiski kvalificēta par sabiedrisku pakalpojumu, Vispārējā tiesa to sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 71. punktā, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 72. punktā un sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 102. punktā kļūdaini esot noraidījusi ar pamatojumu, ka tai šis likums neesot iesniegts.

95 Komisija un *SES Astra* uzskata, ka vienīgā pamata trešā daļa ir acīmredzami nepieņemama.

– *Tiesas vērtējums*

96 Sava vienīgā pamata trešajā daļā apelācijas sūdzību iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa, vērtējot valsts tiesību normas, kurās to ieskatā attiecīgais pakalpojums esot skaidri definēts kā PVTN, ir pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā.

97 Vispirms būtu jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gadījumā, ja Vispārējā tiesa ir konstatējusi vai novērtējusi faktus, atbilstoši LESD 256. pantam Tiesas kompetencē ir tikai pārbaudīt šo faktu juridisko kvalifikāciju un no tās izrietošās tiesiskās sekas. Tādēļ faktu vērtējums, ja vien nav sagrozīti Vispārējai tiesai iesniegtie pierādījumi, nav tiesību jautājums, kas pats par sevi ir jāpārbauda Tiesai (skat. it īpaši spriedumu, 2016. gada 10. novembris, *DTS Distribuidora de Televisión Digital* /Komisija, C-449/14 P, EU:C:2016:848, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

98 Tādējādi saistībā ar novērtējuma, ko Vispārējā tiesa veikusi attiecībā uz valsts tiesībām, pārbaudi apelācijas tiesvedībā Tiesai ir tikai kompetence pārbaudīt, vai nav notikusi šo tiesību sagrozīšana (spriedums, 2016. gada 10. novembris, *DTS Distribuidora de Televisión Digital*/Komisija, C-449/14 P, EU:C:2016:848, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

99 Šajā ziņā sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem tādējādi, lai nebūtu jāveic jauna faktu un pierādījumu izvērtēšana (skat. it īpaši rīkojumu, 2017. gada 9. marts, *Simet*/Komisija, C-232/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:200, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

100 Runājot, pirmām kārtām, par Likuma 32/2003 vērtējumu, Vispārējā tiesa sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 57. punktā, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 57. punktā, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 104. punktā, kā arī sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 86. punktā ir norādījusi, ka šajā likumā atrodamā sabiedriskā pakalpojuma kvalifikācija attiecas uz visiem telekomunikāciju pakalpojumiem, ieskaitot radio un televīzijas apraides tīklus. Tā nosprieda, ka tikai tas vien, ka pakalpojums valsts tiesībās ir noteikts kā sabiedrisks pakalpojums, nenozīmē, ka jebkuram operatoram, kas to sniedz, ir uzticēta skaidri definētu sabiedrisko pakalpojumu saistību izpilde 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) izpratnē. Turklāt Vispārējā tiesa konstatēja, ka, pirmkārt, no Likuma 32/2003 neizrietot, ka visiem telekomunikāciju pakalpojumiem Spānijā būtu PVTN raksturs šī sprieduma izpratnē, un, otrkārt, šajā likumā esot skaidri noteikts, ka sabiedriskie pakalpojumi šī likuma izpratnē ir jāsniedz brīvas konkurences apstākļos.

101 Tāpēc ir jākonstatē, pirmkārt, ka apelācijas sūdzību iesniedzējas nav iesniegušas nevienu elementu, kas acīmredzami liecinātu par to, ka Vispārējā tiesa tādējādi būtu sagrozījusi Likuma 32/2003 saturu.

102 Otrkārt, ciktāl apelācijas sūdzību iesniedzējas kritizē secinājumu, ko Vispārējā tiesa atvedinājusi no šī likuma vispārīgā rakstura, proti, ka tas neļaujot secināt, ka zemes tīklu ekspluatējošajiem operatoriem būtu bijušas uzticētas skaidri definētas sabiedrisko pakalpojumu saistības saskaņā ar pirmo *Altmark* nosacījumu, ir jānorāda, ka, ņemot vērā šī sprieduma 100. punktā minētos likuma neskaidros elementus, šajā secinājumā nav pieļauta nekāda kļūda tiesību piemērošanā.

103 Runājot, otrām kārtām, par apelācijas sūdzību iesniedzēju argumentu, kas ir atvedināts no fakta, ka Vispārējā tiesa esot izdarījusi konstatējumus, kuri acīmredzami ir pretrunā Spānijas iestāžu pieņemtajiem normatīvajiem aktiem, kuros esot skaidra norāde uz zemes tehnoloģiju, būtu jānošķir Basku zemes gadījums, no vienas puses, un pārējo autonomo kopienu gadījumi, no otras puses.

104 Runājot vispirms par Basku zemi, apelācijas sūdzību iesniedzējas apgalvo, ka šajā autonomajā kopienā noslēgtajos nolīgumos esot juridiski pietiekami precizētas sabiedrisko pakalpojumu saistības attiecībā uz saņēmēju, *Itelazpi*, it īpaši definējot sabiedrisko pakalpojumu saistību veidu un ilgumu, attiecīgo uzņēmumu, attiecīgo teritoriju, ekskluzīvo tiesību veidu un uzdevuma universālo raksturu.

105 Šajā ziņā no sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 62. un 63. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa šos nolīgumus ir izvērtējusi. Tomēr tā lietas faktisko apstākļu neatkarīgā vērtējuma ietvaros ir nospriedusi, ka nevienā no šo nolīgumu noteikumiem neesot norādīts, ka zemes tīkla ekspluatācija tiktu uzskatīta par sabiedrisku pakalpojumu.

106 Šajā ziņā Vispārējās tiesas vērtējumā par attiecīgajiem nolīgumiem nav saskatāma nekāda to satura sagrozīšana. Konkrētāk, šīs daļas pamatošanai izstrādātā argumentācija neatklāj nekādu acīmredzami būtisku neprecizitāti Vispārējās tiesas veiktajā minēto nolīgumu interpretācijā.

107 Turpinājumā, runājot par pārējām autonomajām kopienām, izņemot Basku zemi, apelācijas sūdzību iesniedzējas lietās C-67/16 P, C-68/16 P un C-69/16 P apgalvo, ka spriedumos T-465/13 (EU:T:2015:900), T-487/13 (EU:T:2015:899) un T-541/13 (EU:T:2015:898) Vispārējā tiesa ir ignorējusi šī sprieduma 90. punkta minēto oficiālo aktu esamību, kuros attiecīgais pakalpojums ir definēts kā PVTN.

108 Šī argumentācija ir neiedarbīga. Proti, no sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 62. un 63. punkta, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 113. un 114. punkta, kā arī sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 92. un 93. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa nav vien noraidījusi prasītāju argumentus saistībā ar šiem aktiem ar pamatojumu, ka administratīvajā stadijā Spānijas iestādes tos nav iesniegušas kā tādu aktu piemērus, ar kuriem tiek piešķirts sabiedriskā pakalpojuma uzdevums, bet gan pakārtoti izvērtējusi prasītāju izvirzīto elementu saturu un nospriedusi, ka neviens šajos dokumentos atrodamais elements neļaujot izdarīt secinājumu, ka attiecīgais pakalpojums būtu PVTN 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) izpratnē. Apelācijas sūdzību iesniedzējas nav ne apstrīdējušas šajos punktos pausto Vispārējās tiesas juridisko vērtējumu, ne *a fortiori* iesniegušas pierādījumus, kas apliecinātu, ka, veicot šo vērtējumu, Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi šo elementu saturu.

109 Trešām kārtām, jānoraida ir apelācijas sūdzību iesniedzēju arguments, ka Vispārējā tiesa esot ignorējusi noteiktus valsts tiesību elementus, kas tiesvedībā Vispārējā tiesā iesniegti kā pierādījumi, kā rezultātā tā neesot ievērojusi Likuma 32/2003 tvērumu.

110 Proti, jāatgādina, ka tikai Vispārējā tiesa novērtē tajā iesniegtos pierādījumus. Vispārējai tiesai, ja vien ir ievēroti vispārējie tiesību principi un procesuālās normas par pierādīšanas pienākumu un pierādījumu iegūšanu un nav sagrozīti pierādījumi, nav pienākuma tieši pamatot savus vērtējumus attiecībā uz katra tai iesniegtā pierādījuma vērtību, it īpaši tad, ja tā uzskata, ka šie pierādījumi nav svarīgi vai tiem nav nozīmes lietas izlemšanā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2000. gada 15. jūnijs, *Dorsch Consult* /Padome un Komisija, C-237/98 P, EU:C:2000:321, 50. un 51. punkts).

111 Šajā ziņā, pirmkārt, apelācijas sūdzību iesniedzējas nav formulējušas nevienu pārmetumu par to, ka Vispārējā tiesa nebūtu ievērojusi procesuālās tiesību normas pierādīšanas pienākuma un pierādījumu iegūšanas jomā. Otrkārt, no apelācijas sūdzību iesniedzēju izvirzītajiem elementiem acīmredzami neizriet, ka attiecīgajiem aktiem būtu bijusi nozīme, novērtējot zemes tīkla ekspluatācijas pakalpojumu kā PVTN.

112 Tāpat būtu jāuzsver, ka apelācijas sūdzību iesniedzēju arguments, kas tiek atvedināts no iespējamās Likuma 31/1987 neievērošanas, arī nav iedarbīgs. Proti, no sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 71. punkta, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 72. punkta un sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 102. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa nav vien noraidījusi prasītāju argumentu saistībā ar šo likumu ar pamatojumu, ka tas tai netika iesniegts, bet pakārtoti izteikusies par šī likuma atbilstību. Šajā ziņā tā uzskatīja, ka fakts, ka saskaņā ar šo likumu skaņas un televīzijas apraides pakalpojumi, izmantojot zemes radio viļņus, ir sabiedriskie pakalpojumi, katrā ziņā neļaujot secināt, ka Likumā 31/1987 arī attiecīgais pakalpojums būtu definēts kā sabiedrisks pakalpojums. Vēl apelācijas sūdzību iesniedzējas šajās sūdzībās nav apgalvojušas nekādu Likuma 31/1987 satura sagrozīšanu, ko būtu pieļāvusi Vispārējā tiesa.

113 Līdz ar to vienīgā pamata trešā daļa ir jānoraida kā daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota, bet pārējā daļā – kā neiedarbīga.

Par ceturto daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

114 Sava vienīgā pamata ceturtajā daļā apelācijas sūdzību iesniedzējas uzskata, ka, sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 57. punktā, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 57. punktā, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 104. punktā, kā arī sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 86. punktā noraidīdama Likumā 32/2003 noteikto PVTN definīciju ar pamatojumu, ka šajā likumā neesot noteikts nekāds sabiedriskā pakalpojuma pilnvarojums, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

115 Vispārējā tiesa tādējādi esot sajaukusi PVTN "definējoša" akta un tā "pilnvarošanas" akta jēdzienus, kas – pretēji Vispārējās tiesas nospriestajam – var būt divi dažādi akti atkarībā no kompetenču sadalījuma attiecīgajā dalībvalstī.

116 Komisija un *SES Astra* apgalvo, ka vienīgā pamata ceturtā daļa ir nepieņemama.

– Tiesas vērtējums

117 Tā kā apelācijas sūdzību iesniedzējas sava vienīgā pamata ceturtajā daļā Vispārējai tiesai pārmet, ka tā ir izvirzījusi prasību, ka attiecīgajam PVTN definējošajam aktam ir jābūt arī šī PVTN pilnvarošanas aktam, ar kuru tas tiek uzticēts vienam vai vairākiem uzņēmumiem, ir jākonstatē, ka šī daļa attiecas uz Vispārējās tiesas piedāvātās interpretācijas par pirmo *Altmark* nosacījumu pamatotību, un šāda interpretācija ir tiesību jautājums. Tāpēc Komisijas un *SES Astra* arguments, kas ir atvedināts no šīs daļas nepieņemamības, ir jānoraida.

118 Vērtējot pēc būtības, apelācijas sūdzību iesniedzēju vienīgā pamata ceturtās daļas pamatošanai izvirzītais arguments attiecas uz acīmredzami kļūdainu pārsūdzēto spriedumu interpretāciju. Proti, – pretēji apelācijas sūdzību iesniedzēju apgalvotajam – Vispārējā tiesa nav izslēgusi dažādu aktu izmantošanu, lai, pirmkārt, noteiktu PVTN definīciju un, otrkārt, uzticētu ar PVTN saistītus uzdevumus.

119 Sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 52. punktā, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 52. punktā, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 99. punktā, kā arī sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 81. punktā Vispārējā tiesa ir skaidri atzinusi, ka PVTN pārvaldības atbildība attiecīgajam uzņēmumam var tikt uzticēta, izmantojot vienu vai vairākus oficiālus aktus, kuru formu var noteikt katra dalībvalsts pati, bet šajos aktos ir jānorāda sabiedrisko pakalpojumu saistību veids un ilgums, kā arī attiecīgie uzņēmumi un teritorijas.

120 Kā jau konstatēts šī sprieduma 100. punktā, Vispārējā tiesa tad nosprieda, pirmām kārtām, ka fakts, ka Likumā 32/2003 pakalpojums ir noteikts kā sabiedrisks pakalpojums, vien nenozīmē, ka ikvienam operatoram, kas piedāvā šo pakalpojumu, ir uzticētas skaidri definētas sabiedrisko pakalpojumu saistības pirmā *Altmark* nosacījuma izpratnē.

121 Otrām kārtām, kā jau ir norādīts šī sprieduma 103.–108. punktā, Vispārējā tiesa izvērtēja, vai ir vēl kādi citi akti, izņemot Likumu 32/2003, ar kuriem operatoriem, uz kuriem attiecas aplūkojamais pasākums, faktiski būtu uzticētas skaidri definētas sabiedrisko pakalpojumu saistības. Tā tomēr secināja, ka Spānijas iestādes nav pierādījušas, ka tas tā būtu attiecībā uz aplūkojamo pakalpojumu.

122 Līdz ar to vienīgā pamata ceturtā daļa ir jānoraida kā acīmredzami nepamatota.

Par piekto daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

123 Sava vienīgā pamata piektajā daļā apelācijas sūdzību iesniedzējas Vispārējai tiesai pārmet, ka tā ir nepamatoti noraidījusi viņu argumentu, kas ir atvedināts no pirmā *Altmark* nosacījuma izpildes, būtībā ar pamatojumu, ka attiecīgajos PVTN definējošajos un piešķirošajos aktos formāli to noteikumos neesot atrodami termini "sabiedrisks pakalpojums". Apelācijas sūdzību iesniedzēju ieskatā no sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 63. punkta, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 58. punkta, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 91. punkta un sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 93. punkta

izriet, ka Vispārējā tiesa ir izvirzījusi prasību, ka attiecīgā PVTN definīcijai, lai to varētu uzskatīt par pietiekami skaidru un precīzu, valsts tiesībās ir jāietver skaidri formulēta atsauce uz terminiem "sabiedrisks pakalpojums".

124 Komisija, neizdarot specifisku secinājumu par to, kā būtu apspriežama vienīgā pamata piektā daļa, apgalvo, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētajos spriedumos nav prasījusi izmantot kādu konkrētu formulējumu attiecībā uz PVTN definīciju, bet gan pārbaudījusi, vai valsts tiesībās tīkla pakalpojuma piedāvāšana ir bijusi definēta kā PVTN.

125 *SES Astra* uzskata, ka vienīgā pamata piektā daļa ir acīmredzami nepieņemama.

– *Tiesas vērtējums*

126 Sava vienīgā pamata piektajā daļā apelācijas sūdzību iesniedzējas Vispārējai tiesai būtībā pārmet, ka tā ir izvēlējusies formālu pieeju, prasot, ka, lai atbilstu pirmajam *Altmark* nosacījumam, tādu valsts tiesību noteikumos, kuros ir definēti un uzticēti attiecīgie PVTN uzdevumi, ir jābūt terminiem "sabiedrisks pakalpojums".

127 Jākonstatē, ka šis arguments izriet no kļūdainas pārsūdzēto spriedumu interpretācijas. Proti, no sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 63. punkta, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 58. punkta, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 91. punkta un sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 93. punkta nekādā ziņā neizriet, ka Vispārējā tiesa būtu formulējusi prasību izmantot terminus "sabiedrisks pakalpojums", lai tiktu izpildīts pirmais *Altmark* nosacījums.

128 Šādos apstākļos vienīgā pamata piektā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par sesto daļu

– *Lietas dalībnieku argumenti*

129 Sava vienīgā pamata sestajā daļā apelācijas sūdzību iesniedzējas Vispārējai tiesai pārmet, ka tā, sprieduma T-462/13 (EU:T:2015:902) 69. un 70. punktā, sprieduma T-465/13 (EU:T:2015:900) 70. un 71. punktā, sprieduma T-487/13 (EU:T:2015:899) 110. un 111. punktā, kā arī sprieduma T-541/13 (EU:T:2015:898) 100. un 101. punktā nospriezdama, ka 29. protokols par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs – ar pamatojumu, ka šajā protokolā ir runa tikai par sabiedriskajām raidorganizācijām, – neattiecas uz attiecīgo signāla pārraides platformu operatoru finansēšanu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

130 Komisija uzskata, ka šī daļa ir neiedarbīga un katrā ziņā nepamatota.

131 *SES Astra* secina, ka vienīgā pamata sestā daļa ir acīmredzami nepieņemama un katrā ziņā nepamatota.

– *Tiesas vērtējums*

132 Sava vienīgā pamata sestajā daļā apelācijas sūdzību iesniedzējas Vispārējai tiesai būtībā pārmet, ka tā, nospriezdama, ka 29. protokols par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs šajā lietā nav piemērojams, ir pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā.

133 Šī daļa ir jānoraida kā neiedarbīga. Kā jau apgalvo Komisija, apelācijas sūdzību iesniedzējas nav norādījušas, kādā ziņā 29. protokola par sabiedriskās apraides sistēmu dalībvalstīs piemērošana ļautu izdarīt secinājumu, ka attiecīgā pasākuma labuma guvējiem patiešām tikusi uzticēta sabiedrisko pakalpojumu saistību izpilde un ka šīs saistības valsts tiesībās ir bijušas skaidri definētas.

134 Tā kā neviena no apelācijas sūdzību iesniedzēju šo sūdzību pamatošanai izvirzītā vienīgā pamata sešām daļām nav apmierināta, apelācijas sūdzības ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

135 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

136 Tā kā Komisija un *SES Astra* ir prasījušas piespriest apelācijas sūdzību iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā to vienīgais pamats ir noraidīts, tām ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) **apelācijas sūdzības noraidīt;**

2) ***La Comunidad Autónoma del País Vasco, Itelazpi SA, Comunidad Autónoma de Cataluña, Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació de la Generalitat de Catalunya (CTTI), Navarra de Servicios y Tecnologías SA, Cellnex Telecom SA*** **un** ***Retevisión I SA*** **atlīdzina tiesāšanās izdevumus**.

[Paraksti]